

Збірка казок українських дітей
Казкова школа

У *Приказки, створені українськими дітьми*
Училище за приказки

Ілюстратори

Олеся Біленко, художник-графік з Києва, викладач, член Національної спілки художників України. lesyabilenko.com

Весела Кучева-Петрова, ілюстратор, графічний дизайнер. Живе у Софії. behance.net/vesushi

Дар'я Васильєва, арт-майстриня та художниця із Запоріжжя. facebook.com/56u6m

Світлана Гоменюк, арт-терапевтка, розробниця і художниця метафоричних карт з Одеси. facebook.com/SvitlanaHomeniuk

Лідія Шевченко, вчителька, майстриня Петриківського розпису з Бердянська.

Ірина Македонська, художник, ілюстратор із Софії, Болгарія. instagram.com/irina_makedonska/

Ілюстратори

Леся Біленко, художник от Київ, преподавател, член на Националния съюз на художниците на Украйна. lesyabilenko.com

Весела Кучева-Петрова, илюстратор, графичен дизайнер. Живее в София. behance.net/vesushi

Дар'я Васильєва, майсторка на изкуството, художник, от Запоріжжя. facebook.com/56u6m

Світлана Гоменюк, арт-терапевт, създател и художник на метафорични карти, от Одеса. facebook.com/SvitlanaHomeniuk

Лидия Шевченко, учителка, майсторка на Петриковската Живопис, от Бердянск.

Ирина Македонска, художник, илюстратор, от София, България. instagram.com/irina_makedonska/

Зміст стр. Сторінка

Як духи природи допомогли українцям	– 2 –	Як природні духи допомогли українцям
Подорож Насті та кажана	– 6 –	Підприємство на Настя и прилепа
Тригоди Куки та Фуки	– 8 –	Приключенията на Куки и Фуки
Бойовий блиск Аккри	– 11 –	Блясъкът на Акра на бойното поле
Дивний сон	– 14 –	Странен сън
Гарлі	– 16 –	Харли
Завжди можна відшукати світле серед темного	– 20 –	Винаги можеш да намериш светлината в мрака
Сміхатун	– 22 –	Смехурин
Допомога вийшла з води	– 24 –	Как помощта дойде от водата
Порятунок ельфів	– 27 –	Спасяването на елфите

Як духи природи впоєторли українцям

*Вікторія Філіна, Дніпро, та діти Освітнього Хабу
Люстраторка – Леся Біленко, Київ*

Наші пращури вірили, що Земля жива. Що на ній не просто можна виростити пшеницю. Земля має енергію творення, що може допомагати людям. Якщо прикласти до землі вухо, можна почути багато таємниць. Одна з них про те, як енергія Землі перетворюється на духів, що виходять разом із людьми захищатися від загарбників.

Тієї Києвом живе багато духів. Вони бачили стільки смертей за своє безсмертне життя, що точно вмінють відрізнити добро від зла. Тому, коли вкотре напали вороги на українські землі, піднявся головний Дух Землі та закликав усіх своїх соратників: „Вставайте на захист людей! Треба зупинити загарбників”.

– Духу погоди, морозь п’яти ворогам.

– Духу вітру, крути завірюхою безпрочною навколо, щоб не бачили вони нічого.

– Духу полів, зроби так, щоб потрапляла в ями ворожа техніка й не могла вибратися.

– Духу ночі, укрий зірки м’яким хмарним покривалом від ворогів, щоб заснули вони й темної ночі не знали, куди йти.

– Духу вогню, зроби так, щоб багаття не розгорялося, щоб не змогли вороги зігрі-

Как природните духове потогнаха на украинците

*Вікторія Філіна, Дніпро, и децата от Украински Образователен
Център в София. Илюстратор – Леся Біленко, Київ*

Нашите предци вярвали, че Земята е жива, и че може да направи много повече от това просто да отглежда жито. Земята притежава енергията на създаването, с която може да помогне на нас, хората. Долеши ли ухо до Земята, можеш да чуеш много тайни. Една от тях е, че силата на Земята може да се превръща в духове, които се присъединяват към хората когато се защитават срещу нашественици.

В околностите на Киев живеят много такива духове. В техния дълъг живот те са видели толкова много смърт, че знаят как да различават безпогрешно доброто от злото. Ето защо, когато враговете отново нападнаха украинските земи, главният Дух на Земята се изправи и призова всички свои събратя: „Изправете се, за да защитите хората! Трябва да спрем нашествениците”.

– Дух на Времето, нека петите на враговете ни да замръзнат.

– Дух на Вятъра, завихри около тях тъмна виелица, така че да не виждат нищо.

– Дух на Голетата, направи така, че военната им техника да потъва в ями и да не може никога да излезе.

– Дух на Нощта, обвий звездите над враговете в меки облаци, за да заспят и да не знаят накъде да поемат в тъмната нощ.

– Дух на Огъня, не позволявай на огъня им да се

тися й вирушили додому.

— А що мені робити? — спитав Дух творення. — Для мене є справа на війні?

— Пробуди у всіх людях бажання жити у світі, писати казки, вирощувати дерева, виховувати дітей, будувати будинки, любити, співчувати чужому лиху, бути добрими.

— Вони мене не слухають, — покаржився Дух творення. Вони слухають Темного духа, що будить бажання мати більше грошей як головну ціль.

— Я закликаю тебе, Темний духу жадібності, вийти на перемовини.

— Я тут, Духу Землі.

— Ти як смієш спрямовувати людей хибним шляхом? Так вони не створюють мирного життя, а мріятимуть лише про своє збагачення — і планета загине.

— Люди можуть не слухати мене, вони ж вільні слухати Духа творення. У них завжди є вибір: творити заради добра або збагачуватися за будь-яку ціну.

— Що ти їм кажеш?

— Кажу, що чим більше грошей, тим більше влади. Так можна керувати іншими людьми, і тоді буде ще більше грошей.

— Темний духу, а ти давно був у Канаді на горі Логан? Кажуть, там найхолодніше місце на Землі, але там також живуть люди.

— Ні, туди я ще не літав. Там же сімдесят сім градусів морозу. Це найхолодніше місце на Землі.

разгори, така че да не могат да се стоплят, и да искат да се върнат у дома.

— А аз какво да направя? — попита Духът на Сътворението. Има ли мисия за мен в тази война?

— Пробуди във всички хора желанието да живеят в мир, да пишат приказки, да засаждат дървета, да отглеждат деца, да строят къщи, да обичат, да съчувстват на чуждото нещастие, и да бъдат добри.

— Ще не ме слушат, оплака се Духът на Сътворението. Ще слушат Темния Дух, който ги кара да искат все повече пари и това става тяхната единствена цел.

— Призовавам те, о, Темни Дух на Алчността. Покажи се и се присъедини към нашия съвет.

— Аз съм тук, Дух на Земята.

— Как смееш да водиш хората по грешен път? Така те няма да изграждат мирен живот, а само ще мечтаят да забогатеят. Планетата ще загине!

— Хората не са длъжни да ме слушат, свободни са да слушат Духа на Сътворението. Ще винаги имат избор: да творят в името на доброто или да трупат богатство на всяка цена.

— Какво им говориш?

— Кажвам им, че колкото повече пари притежават, толкова повече власт имат. По този начин могат да контролират другите хора и после да имат още повече пари.

— Темни Дух, ти бил ли си в планината Логан в Канада? — попита Духът на Земята. Кажват, че това е най-студеното място на Земята, но там също живеят хора.

— Все още не съм бил там. Температурата там

— Так і є, Темний духу. Але ж ти безсмертний, — сказав Дух Землі посміхаючись і своєю посмішкою втягнув у себе трюхи безсмертя Темного духу.

— Зараз полечу туди, знайду людей і там, — відповів Дух жадібності.

Темний дух полетів і змерз на вершині гори.

З того часу люди слухали Духа творення, Україна стала вільною, всі війни на Землі закінчилися.

е седемдесет и седем градуса под нулата. Това е най-студеното място на Земята.

— Така е, Темни Дух. Но ти си безсмъртен, — каза Духът на Земята, усмихвайки се, и с усмивката си отне малко от безсмъртието на Темния Дух.

— Сега ще отлетя там и ще открия хората, които живеят на това място, — отговори Духът на Алчността.

Темният Дух отлетя и замръзна до смърт на връх планината Логан.

Оттогава хората слушат Духа на Създаването, Україна се освободи, а всички войни на Земята приключиха.

Родорож Настя та кажана

Катя Брежнева, 7 років, Дніпро, та Вікторія Філіна, Дніпро; Ілюстраторка – Дар'я Васильєва, Запоріжжя

Жила собі чарівниця Настя на високій горі біля моря. Вона любила сонце, воду та ліс. А ще їй подобалося творити дива.

Одного разу Настя гуляла на горі, зайшла до печери й почула пискняву. Хтось висів під стелею.

– Ти хто? – запитала Настя.

– Я сірий кажан. Живу тут.

– Тут темно, пішли зі мною.

– Ні, я боюся світла.

– Що зробимо малюнок. Він тобі допоможе, – запропонувала Настя й дістала фарби.

Вона намалювала – і малюнок засвітився різнокольоровим світлом. Цієї миті Настя й кажан перенеслися до чарівної Країни дев'яток. Там вони з'їли 9 тортиків, 9 пончиків, 9 яблук. Коли доїли останнє дев'яте – опинилися у Країні стільців. Там вони випили зеленого чарівного чаю та потрапили на гору, де жила Настя.

– Можна я залишуся з тобою, Настю? – запитав кажан.

– Можна!

– Я більше не боюся сонця. Мені вже подобаються яскраві кольори. Дякую

Відтешествієтє на Настя и прилепа

Катя Брежнева, 7 г., Дніпро и Виктория Филина, Дніпро; Иллюстратор – Дар'я Васильєва, Запоріжжє

У мало едно време една магьосница на име Настя, която живеела на висока планина край морето. Тя обичала слънцето, водата и горите. Освен това, тя обичала да прави възшебства.

Един ден, докато Настя се разхождала в планината, влязла в една пещера и чула писукаване. Настя видяла, че някой висе от тавана.

– Кой си ти? – попитала Настя.

– Аз съм сив прилеп. Живея тук.

– Тук е тъмно, ела с мен.

– Не, страх ме е от светлината.

– Погава ще ти нарисувам картина. Тя ще ти помогне, – предложила Настя и веднага извадила боички.

Тя нарисувала картина, която започнала да свети с многоцветно сияние. В този момент Настя и прилепът се пренесли в Магическата страна на деветките. Там те изяхи 9 торти, 9 понички и 9 ябълки. Когато изяхи деветата, се озовали в страната на столовете. Там изпили възшебен зелен чай и отново се озовали на планината, където живеела Настя.

– Мога ли да остана при теб, Настя? – попитал прилепът.

– Да, разбира се, можеш!

– Вече не се страхувам от слънцето. Сега харесвам ярките цветове. Благодаря ти, Настя!

тобі. Я полетів із тобою і знайшов світло.

Так Настя й кажан стали друзями та подорожували разом.

Пригоди Куки та Фуки

Вероніка Хупова, 10 років, Дніпро, та Вікторія Філіна, Дніпро; Ілюстраторка – Вероніка Хупова

Жили дві кішки-подружки – Кука та Фука. Захотіли вони їсти та вирушили на річку ловити рибу. Прийшли на берег, а там карасі та щуки ходять по піску й ловлять сачками кішок. Злякалися наші кішки-подружки та хотіли втекти, але не змогли. Спіймали їх риби та посадили у клітку. Сидять там кішки та плачуть.

Фука запитує в риб:

– Як ви без води живете?

– Ми знаємо чарівне слово „валіза”. Якщо риба його промовить, то стане сухопутною. Але не всі риби це знають. Це таємниця.

– Навіщо ви нас упіймали? – запитує Кука.

– Ми всіх кішок в окрузі переловимо. Це помста за те, що ви їли нас багато років. Ми не їжа. Ми живі!

Последвах те и с теб открий светлината.

И така, Настя и прилепът останали приятели и започнали да пътуват заедно.

Приключенията на Куки и Фуки

Вероника Хупова, 10 г., Дніпро, и Виктория Филина, Дніпро; Ілюстратор – Вероника Хупова

Умало едно време две котки, които били приятелки – Куки и Фуки. Един ден те останали гладни и отишли да ловят риба в реката. Когато пристигнали на брега на реката, видели костури и щуки, които ходели по пясък и ловяли котки с мрежи. Нашите котки се уплашили и искали да побегнат, но не могли. Рибите ги хванали и ги затворили в клетка. И така, котките седнали в клетката и заплакали.

Фуки попитал рибите:

– Как живеете без вода?

– Знаем възшебната дума „куфар”. Ако риба изрече тази дума, става сухоземна риба. Но не всички риби я знаят. Това е тайна дума!

– Защо ни хванахте? – попитал Куки.

– Ние ще хванем всички котки в квартала. Това е нашето отмъщение за това, че дълги години сте ни ловили и сте се хранили с нас. Ние не сме храна. Ние сме живи същества!

Нашите приятели котки се замислили:

Замислилися наші кішки-подружки: „Як нам вибратися? Клітка міцна”. Думали довго – і заснули.

Уранці згадала одна з кішок-подружок, що в дитинстві дружила з мурахами та покликала їх: „Мурахи, мурашки, рятуйте, допоможіть! Це я, ваша подружка, – кішка Кука!”.

Точули мурахи та прибігли на допомогу. Вночі вони залізли в замок, побігали там – і він відімкнувся. Кука та Фука втекли від річки якомога далі й ніколи більше рибу не ловили. Щоб раптом ще раз не зустріти риб, які знають слово „валіза”!

„Как да избягаме? Клетката е здрава”. Дълго мислили и накрая заспали.

На сутринта Куки си спомнил, че като дете е бил приятел с мравки, и ги извикал:

– Мравки, мравки, спасете ме, помогнете ми! Аз съм, вашият приятел, котката Куки!

Мравките чули и се притекли на помощ. През нощта те влезли в ключалката, тичали вътре насам-натам и тя се отворила. Куки и Фуки избягали възможно най-далеч от реката и никога повече не хванали риба през целия си живот. Тѐ никога повече не искали да срещат риби, които знаят думата „куфар”!

Бойовий блиск Аккри

Максим Тѐраненко, 9 років, Одеса, та Вікторія Філіна, Дніпро; Ілюстраторка – Ірина Македонська, Софія

Одного разу відомий письменник Максим захотів скласти нову казку. Він шукав неймовірну ідею. Гуляв і шукав, читав і шукав, розмовляв з людьми та знову шукав.

Його дружина Марія вирішила зробити сюрприз Максиму й подарувала йому телескоп. „Зірки завжди надихали письменників!” – думала Марія. Так і сталося. Письменник Максим побачив зірки, захопився ними й написав казку. Ось вона.

„Далеко-далеко жила собі на небі зірка

Блясъкът на Акра на бойното поле

Максим Тѐраненко, 9 г., Одеса, и Вікторія Філіна, Дніпро; Ілюстратор – Ірина Македонська, Софія

Един ден известният писател Максим поиска да напише нова приказка. Той искаше да намери необикновена идея. Разхождаше се и търсеше, четеше и търсеше, говореше с хората и пак търсеше.

Съпругата му Марія реши да изненада Максим с телескоп. „Звездите винаги са вдъхновявали писателите“, помисли Марія. Така и стана. Писателят Максим видя звездите, очарова се от тях и написа приказка. Ето я и нея:

„Имаше едно време една звезда на име Акра. Тя сияеше и блещукаше в тъмнината, и бдеше

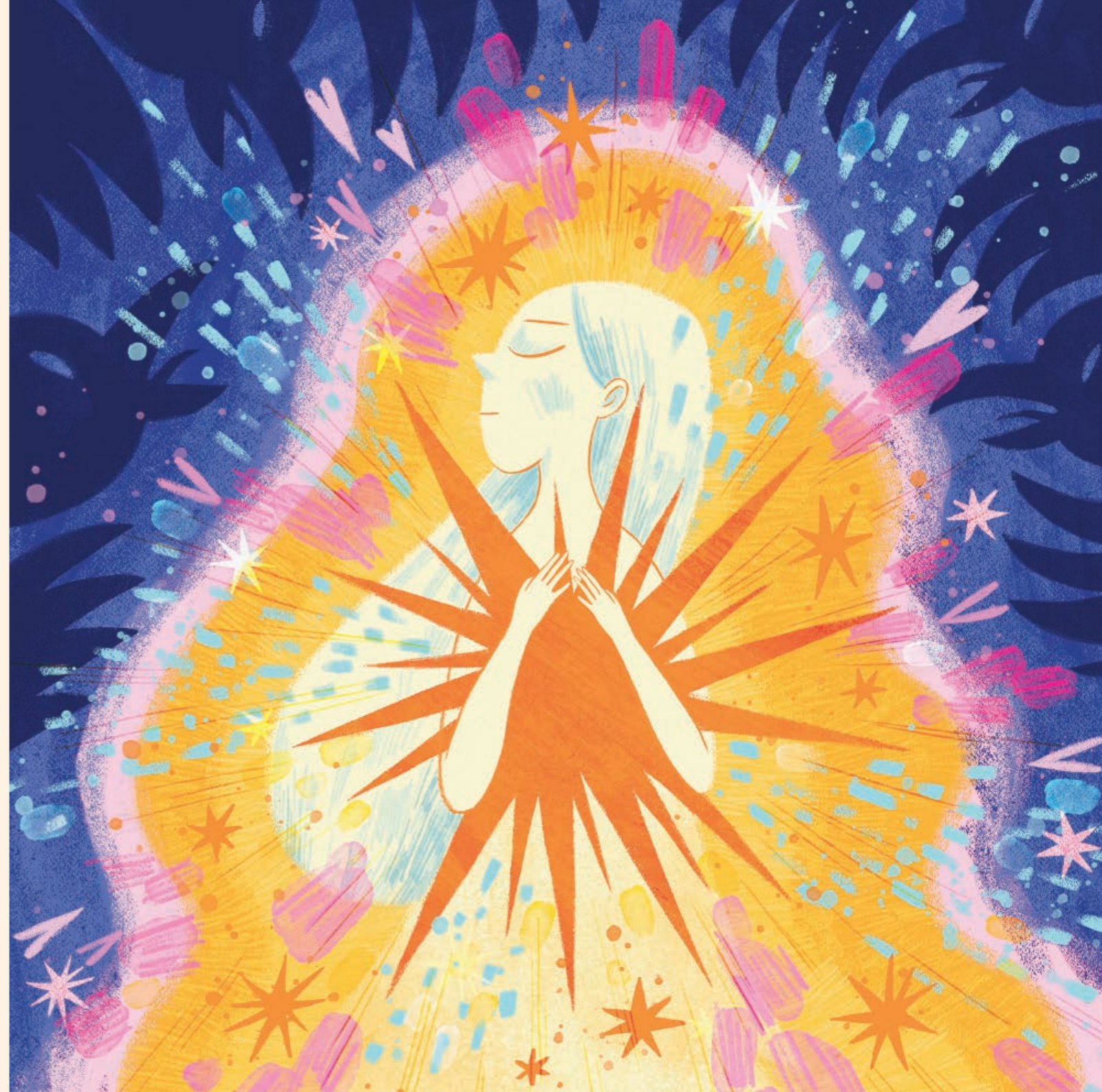
Акра. Вона сяяла й мерехтіла у темряві та спостерігала за Землею. Зірка мріяла допомогти землянам стати людянішими. Вона бачила, якими жорстокими можуть бути люди, та плакала. Коли Акра плакала, то на Землі йшов дощ. А коли в Україні почалася війна, Акра не змогла дивитися на це спокійно й полетіла допомагати українцям. Коли вона підлетіла близько до України, то так блиснула, що всі вороги побігли додому й ніколи не поверталися. Це був бойовий чарівний блиск Акри. Україна стала вільною, люди – людянішими, а вороги ніколи більше не напали на інші країни.

Максим дописав казку, намалював ілюстрації та надрукував її. Книга сподобалася читачам, і він став ще більше відомим. А що зробила Акра? Вона стала жити близько до Землі, щоб оберігати людей та швидко приходить на допомогу.

над Землята. Звезда мечтаеше да помогне на земляните да станат по-човечни. Когато виждаше колко жестоки могат да бъдат хората, тя плачеше. Когато Акра плачеше, на землята валише дъжд. И когато избухна войната в Украйна, Акра не издържа и се втурна да помогне на украинците. Когато полетя ниско над Украйна, тя заблестя толкова ярко, че всички врагове на Украйна избягаха у дома и никога не се върнаха повече. Това беше магическият блясък на Акра на бойното поле. Украйна стана свободна страна, хората станаха по-човечни и враговете никога повече не нападаха други страни.”

Максим завърши приказката, нарисова илюстрациите и я отпечата. Читателите харесаха книгата и той стана още по-известен. Какво стана с Акра ли? Тя заживя близо до Землята, за да може да защитава хората и бързо да им се притичва на помощ.

Дивний сон

Мілана Атаманюк, 8 років, Одеса
Ілюстратор – Весела Кучева - ГіТРова, Софія

Одного разу діти дивилися вночі в телескоп та побачили щось дивне – хтось потрапив у чорну діру!

– Можє, це їжак?

– Ні.

– Можє, це птаха?

– Та ні!

– Цікаво.

У цей момент якась сила перенесла їх у чорну діру. Там їх зустрів батько, якого діти вже давно не бачили. Всі дуже зраділи й у цей момент потрапили додому. Там їх зустріла щаслива мама.

Странен сън

Мілана Атаманюк, 8 г., Одеса
Ілюстратор – Весела Кучева - ГіТРова, Софія

Една вечер децата гледаха през телескоп, и видяха нещо странно – някой беше паднал в черна дупка!

– Можє би е таралеж?

– Не!

– Можє би е птица?

– Не!

– Колко интересно!

В този момент някаква сила ги пренесе в черната дупка. А там ги чакаше баща им, когато не бяха виждали много отдавна.

Всички бяха много щастливи и в този момент се върнаха у дома. Там ги посрещна щастливата им майка.

Жила собі собачка Тарлі. Якось вона йшла темною-претемною вулицею, побачила чийсь сліди та вирушила за ними. Собаці все одно нічого було робити: вона загубила свою зграю. Тарлі йшла довго й не бачила кінця своїй подорожі. Проте нарешті відбитки привели собаку до школи, а дітлахи впустили її всередину.

У школі Тарлі врешті-решт зігрлася й озирнулася навкруги. Вона опинилася в довгому коридорі, де снували школярі. Але пролунав різкий гучний звук – то був дзвоник на урок, проте собака про це не знала і, страшенно злякавшись, вибігла на вулицю в холодну завірюху. Там Тарлі змерзла та насмілилася знову зайти до школи.

Тепла школа вабила її також і веселим дитячим гомоном. Усередині собачку пригорнула маленька дівчинка, дала хліба. Стало їй тепло й затишно – і Тарлі заснула. Трокинулася вона наступного дня й нікого не побачила навколо – ні дівчинки, ні інших дітей. Ті у школі почалися канікули, і діти вже відпочивали по домівках.

Зрозуміла Тарлі, що лишилася знову одна й, засумувавши, тихо заскавчала. Так її й почула прибиральниця – добра жінка, що не бачила, як собака потрапила до школи. Проте пригостила Тарлі печи-

У Харли. Един ден тя вървяла по тъмна улица, видяла нечии стъпки и тръгнала по тях. Харли така или иначе нямала какво да прави – била загубила глутницата си. Тя вървяла дълго време и скитането й се сторило бекрайно. Но в крайна сметка пътеката я довела до едно училище и децата я пуснали вътре.

В училището Харли най-накрая се стоплила и почнала да се оглежда. Озовала се в дълъг коридор, където учениците тичали напред-назад. Изведнџж тя чула силен звук – това бил училищният звънец, но Харли не знаела какво е това и ужасено избягала навън в смразяващата виелица. Там й станало толкова студено, че се осмелила да се върне.

Училището не само било топло, но и по-срещнало кучето с веселото бърборене на децата. Вътре, малко момиченце прегърнало Харли и я нахранило с малко парче хляб. Харли почувствала топлина и уют, и бързо заспа. Събудила се на следващия ден и не видяла никого наоколо – нито момичето, нито другите деца – училищната ваканция била започнала и децата вече се наслаждавали на времето си у дома.

Харли осъзнала, че отново е сама и изскимтяла тихо и тъжно. Тортиерът, мила жена, която не била видяла кучето да влиза в учили-

вом, а, закінчивши роботу, забрала її додому, дивом встигнувши до початку нової снігової завірюхи. Подивилася Гарлі на новий невибагливий прихисток, згорнулася клубком та й заснула, сподіваючись, що її дім – це не сон. Уранці на неї чекав сніданок і прогулянка. А після зняти, їх з новою господинею чекав сюрприз – там було дуже чисто, красиво, а на столі повно смаколиків і записка: „Це вам сюрприз. Ти була доброю, забрала собаку й подарувала їй дім. Мож це тобі подарунок за велике серце”.

Відтоді, коли хтось прихистить собаку, на нього чекає велика вдача.

ще, чула скимтенето її. Тя дала бисквита на Харлі и след като свършила работата си, я завела у дома, по чудо навреме, точно преди да се извие нова снежна буря.

Харли огледала новия си скромн подслон, свила се на топка и заспала, надявайки се, че новият ѝ дом не е сън. На сутринта я чакали закуска и разходка. И когато с нейната нова стопанка се върнали от разходка, намерили изненада – цялото място било много чисто и красиво, масата била отрупана с лакомства, а отгоре намерили бележка, която гласяла: „Това е изненада за Вас. Била сте така любезна да осиновите кучето и да му подарите дом. Това е отплата за Вашето голямо сърце.”

От този момент нататък, когато някой осинови куче, той ще има голям късмет.

Завжди можна відшукати світле серед темного

Авторка та ілюстраторка –
Ярослава Парамей, 9 років, Одеса

Якось увечері я сиділа у школі та дивилася у вікно. Мама працювала, я з нею. В актовому залі йшла вистава. Актори грали на барабанах, співали й танцювали. У вікні було темно. Раптом я помітила щось біле. Воно підійшло до вікна й пильно на мене подивилося. Це був привид. Я злякалася, заплакала та побігла шукати маму. Коли її знайшла, то обійняла.

Мама теж мене обійняла й заспокоїла. Привіда у кімнаті вже не було, і вистава закінчилася. Привид пішов з акторами?!

Мама розповіла, що знайома з тим привидом: то біленька кішечка з сусіднього будинку! Кішка іноді гуляє за вікном, і мама її бачить світлою хмаркою у безмежній темряві. Тому в житті не все так буває, як здається, та завжди можна відшукати світле серед темного...

Винаги можеш да намериш светлината в мрака

Автор и илюстратор –
Ярослава Парамей, 9 г., Одеса

Една вечер седях в класната стая и гледах през прозореца. Майка ми работи в училището и аз стоя до късно на училище с нея. В актовата зала имаше представление. Актъорите свиреха на барабани, пееха и танцуваха.

Зад стъклото на прозореца беше тъмно. Изведнъж забелязах нещо бяло. Що се приближи до прозореца и ме погледна внимателно. Беше призрак. Уплаших се, започнах да плача, и избягах да търся майка си. Когато я намерих, я прегърнах.

Мама ме прегърна и ме успокои. Призрактъ вече го нямаше в стаята, а представлението беше свършило. Дали призракът си беше тръгнал заедно с актъорите?

Майка ми ми каза, че познава призрака много добре - беше бялата котка от съседната къща! Тонякога котката излизала на разходка през прозореца и майка ми я беше виждала да се разхожда като светъл облак в безкрайната тъмнина. Излиза, че в живота не всичко е както изглежда, но винаги можеш да намериш светлината в мрака...

Сміхатун

Вікторія Філіна, Дніпро, і діти Освітнього Хабу
Ілюстраторка – Вікторія Філіна, Дніпро

Жило в лісі незвичайне дерево. Хто до нього приходив й обіймав, той сміявся впродовж п'ять хвилин. А коли смієшся, то життя стає веселішим і легшим. Звали дерево Сміхатун.

Одного разу заєць Жора обійняв дерево, трохи посміявся й пішов далі. Заєць прийшов до дому, обійняв рідних зайченят, і вони теж сміялися п'ять хвилин. Диво! Тіло заєць перетворився на Сміхатуна.

Тішили зайченята до заячої школи й обійняли друзів. Ті теж сміялися п'ять хвилин на уроці математики, коли вчитель пояснював, що таке дециметр. За що були відправлені додому.

Тішили зайці додому й побачили лисиць, які почали їх дразнити за маленькі хвостики. А зайці напали на них, обійняли, і лисиці теж сміялися п'ять хвилин. Зайці побігли до нори.

Але особливо смішно було, коли Жора обійняв директора школи, до якого зайшов привітатися. Директор сміявся так голосно, що всі вчителі теж почали сміятися від його сміху. А коли директор сміється – то гарний знак.

„Тікий веселий день стався у лісі!“ – подумав Сміхатун і усміхнувся.

Смехурин

Вікторія Філіна і дітята от Українския Образователен
Център в София; Ілюстратор – Вікторія Філіна, Дніпро

Умало едно време в гората едно необичайно дърво. Всеки, който го доближавал, го прегръщал и продължавало да се смее пет минути. Когато се смеете, животът става по-щастлив и по-лесен. Дървото се казвало Смехурин.

Един ден, заекът Жора прегърнал дървото, засмял се и тръгнал по пътя си. Тіой се прибрал вкъщи и прегърнал зайчетата си - те започнали да се смеят и също се смели пет минути. Тіова било истинско чудо! Заекът бил станал същият като Смехурин.

Зайчетата отишли в училището за зайци и прегърнали приятелите си. Всички заедно продължили да се смеят пет минути в часовете си по математика, докато учителят им разказвал за дециметрите. Заради това, те били изпратени у дома.

Малките зайчета тръгнали към къщи и срещнали лисиците, които започнали да им се присмиват за това, че имат малки опашки. Зайчетата скочили върху тях и ги прегърнали, а лисиците се разсмели и не спрели цели пет минути. У така, зайчетата стигнали обратно в дупката си.

Но най-веселото нещо се случило, когато Жора прегърнал директора, който дошъл да го поздрави. Директорът се засмя толкова силно, че всички учители също започнали да се смеят. Когато директорът се смее, това е добър знак.

„Какъв забавен ден прекарахме току-що в гората!“, помислил си Смехурин, и се усмихнал на себе си.

Допотра вийшла з вогни

Вікторія Філіна, Дніпро, та діти онлайн Казкової Майстерні; Ілюстраторка – Світлана Гоменюк, Одеса

Народилося в лісі чарівне дерево. Воно лікувало людей соком зі своїх квітів. Але одного разу дерево захворіло, тому що дуже багато людей до нього приходили. Рослинка втомилася – чудодійний сік закінчився. Перетворилося дерево на монстра, зірвалося з місця та побігло до моря.

Тобачило дерево великий шторм і човен, який жорстокі хвилі кидали в різні боки. Дерево пірнуло у воду й зрозуміло, що воно живе та добре. Вийшло на берег і вирішило пожити тут.

Незабаром викинуло на берег непритомну людину. Дерево підійшло і стало біля неї, затуливши гілками від сонця. Чоловік прийшов до тями й запитав:

- Ти хто?
- Я дерево.
- А чому ти тут?
- Я втомилася.
- О я.
- Що давай відпочивати разом.

Чоловік обійняв дерево. Так вони довго стояли, поки не з'явилися блискучі зірки на небі. Незабаром людина заснула біля дерева.

Уранці чоловік прокинувся і сказав

Як потощта зойде от водата

Вікторія Філіна, Дніпро, и деца та онлайн Работилницата за Приказки; Ілюстраторка – Світлана Гоменюк, Одеса

Един ден, в гора та се родило вълшебно дърво. То лекувало хората със сока от цветовете си. Но един ден дървото се разболяло, защото толкова много хора били дошли да го видят. Дървото било уморено и останало без чудодейния си сок. То се превърнало в чудовище, избягало от това място и поело към морето.

Дървото попаднало в страшна буря и видяло лодка, която се мятала в различни посоки от бурните вълни. Дървото се гмурнало във водата и разбрало, че вече е живо и здраво. То излязло на брега и решило да живее там известно време.

Не след дълго, един мъж бил изхвърлен на брега в безсъзнание. Дървото се приближило до човека и застанало до него, закривайки го от слънцето с клоните си. Човекът дошъл в съзнание и попитал:

- Кой си ти?
- Аз съм дърво.
- Защо си тук?
- Уморен съм.
- Аз също.
- Нека почиваме заедно.

Човекът прегърнал дървото. Те стояли така дълго време, докато звездите започнали да блестят на небето. Скоро след това, човекът заспа до дървото.

дереву:

– Мені краще. А тобі?

– Я мені. Ми вилікували одне одного. Пішли до мого лісу. Будемо жити разом та допомагати людям.

– Добре, пішли.

Після у лісі випадково з'явилася людина, яка могла підтримати чарівне дерево, коли в нього вже не було сил.

Нехай у кожного з вас буде поряд людина, яка любить вас і зможе підтримати у складні часи.

На сунтинта човекът се събудил и казал на дървото:

– Чувствам се по-добре. А ти?

– Аз също. Излекували сме се взаимно. Да отидем в моята гора. Ще живеем заедно, и ще помагаме на хората.

– Добре тогава, да тръгваме.

И така, в гора та случайно се появил човек, който можел да подкрепи възлюбното дърво, когато то нямало повече сили.

Нека всеки от Вас намери правилния човек до себе си – някой, който Ви обича и може да Ви подкрепя в трудни моменти.

Рятунок ельфів

Софія Серпокриленко, 6 років, Одеса, та Вікторія Філіна, Дніпро; Ілюстратор – Іліо Петров

Жили в таємничому тунелі ельфи. Якось почалася гроза, ураган, дощ – і тунель зруйнувався. Ельфи встигли вибігти. Останнім біг ельф Фубік. Він знайшов під камінням таємничу книгу. Прочитав першу сторінку, й у руках у нього з'явилася пляшечка із зіллям кохання. Він встиг її винести, а вхід у тунель засипало камінням.

Довго бігли ельфи, втомилися. Дощ посилювався. Їхні крила промокли. Летіти не могли, ноги втомилися, йти не було сил. Фубік глянув угору й побачив сороку на гілці. Вона сказала:

Зпасяването на елфите

Софія Серпокриленко, 6 г., Одеса, и Вікторія Філіна, Дніпро; Ілюстратор – Іліо Петров

У мало едно време елфи, които живеели в таен тунел. Един ден започнала буря, извил се ураган и завалял такъв порой, че тунелът се срутил. Елфите избягали. Последен избягал елфът на име Фубик. Той намерил мистериозна книга под един камък. Прочел първата страница, и в ръцете му се появило шишенце с любовен еликсир. Той успял да го вземе точно преди входът на тунела да бъде блокиран от отломките.

Елфите бягали дълго време, докато се източили. Дъждът ставал все по-силен и крилата им се намокрили. Те не можели да летят повече, а краката им били уморени, не можели дори

– Що з вами трапилось?

– Наш будинок зруйновано.

– Я допоможу вам. Знаю, де ви можете сховатися.

Ї ельфи пішли за сорокою. Вона провела їх до підземелля. Звідти вилетів привид:

– Це мое підземелля. Заходьте. Я добрий. Можемо жити разом. Мені не буде самотньо.

– Дякуємо!

Коли ельфи та привид заснули під звуки грози, що ніяк не вщухала, сорока вирішила вилетіти та подивитися на небо. Вона по хмарах могла визначити зміну погоди.

Сорока побачила пляшечку біля Фубіка, який спав, і, оскільки її давно мучила спрага, то вона напилася і... закохалася в привида, який підлетів до неї в цей момент.

Привид запитав:

– Що робиш?

– Здається, я тебе люблю! – відповіла сорока, й кинулася в обійми коханого.

Незабаром у них народився привид-сорока. Ельфи дружно допомагали його виховувати. А чарівну книгу Фубік сховав у дальньому кутку під камінням, як і було сказано на другій сторінці.

да ходять. Фубік погледнал нагоре и видял сврака на един клон. Пїя попитала:

– Какво се е случило с вас?

– Къщата ни беше разрушена.

– Мога да ви помогна. Знам къде можете да намерите подслон.

И така, елфите последвали свраката. Пїя ги завела в една тъмница. Оттам излята призрак.

– Пїова е моята тъмница. Заповядайте, влезте. аз имам добър характер. Можем да живеем заедно. И аз повече няма да бъда самотен!

– Благодарим ти!

Когато елфите и призракът заспали под звука на гръмотевичната буря, която не спирала да бушува, свраката решила да излети и да погледне към небето. Пїя знаела как да познава промяната във времето по облаците.

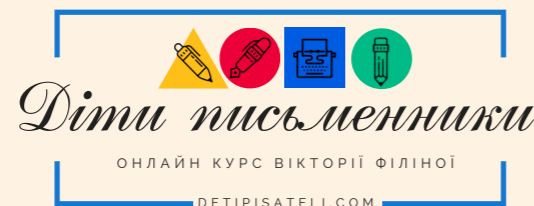
Свраката видяла бутилката до спящия Фубік и тъй като била жадна от дълго време, я изпила и... се влюбила в призрака, който в този момент долетял до нея и я попитал:

– Какви ги вършиш?

– Мисля, че те обичам! – отвърнала свраката, и се хвърлила в прегръдките на любимия си.

Скоро те посрещнали малка сврака-призрак и елфите помогнали да отгледат бебето заедно. И Фубік скрил възшебната книга в най-далечния край, под един камък, точно както било писано на втората страница.

Мене звати Вікторія Філіна. Я українська письменниця, видавчиня та організаторка міжнародного проекту „Diti-письменники“.

Проекту шість років, і в ньому беруть участь більше п'ятисот дітей із 10 країн віком від 4 до 17 років. Хлопці та дівчата вигадують чарівні історії, малюють ілюстрації, створюють книги власноруч. Я збираю ці історії.

„Казкова школа“ – незвичайна книга. Це збірка казок українських дітей. Їх родини, рятуючись від війни, приїхали до Болгарії у 2022 році. Ми зустрілися в чарівній школі, яка має назву Освітній Хаб, де багато українських дітей знайшли підтримку.

facebook.com/EducationalHUBSofia

Казкова майстерня, яку я вела кожно-го четверга, перетворилася для дітей на казкотерапію, оскільки вони сумували за рідними та друзями. Всі мріяли про те, що війна незабаром закінчиться і ми повернемося додому. У казках ми наблизили її закінчення, створюючи мир на сторінках зошитів і в душі. Деякі казки ми склали разом: голосно, весело та на 100% чарівно. Коли починаєш складати казку, ніколи не знаєш, чи вийде вона цікавою. Але якщо не почати, то й не дізнаєшся! Ми написали!

Казвам се Вікторія Філіна і съм українски писател, издател и организатор на международния проект "Деца-писатели".

Проектът е на шест години и в него участват повече от 500 деца от 10 държави, на възраст от 4 до 16 години. Момчета и момичета измислят възшебни истории, рисуват илюстрации и създават ръчно изработени книги. Аз събирам тези истории.

„Училище за приказки“ е необикновена книга. Това е колекция от приказки на украински деца, които семейства, бягайки от войната, идват в България през 2022 г. Срецнахме се в едно възшебно училище – Украинския Образователен Център в София, където много украински деца намериха подкрепа.

facebook.com/EducationalHUBSofia

Приказната работилница, която провеждаме всеки четвъртък, се превърна в истинска терапия за децата, тъй като много им липсваха семейството и приятелите. Всички мечтаем, че войната скоро ще свърши, и ще се върнем у дома. В приказките се приближаваме до края на войната, създавахме истории за мир на страниците на тетрадките и в душите си. Заедно измислихме много приказки: гръмогласни, забавни и 100% възшебни. Когато човек започва да създава приказка, никога не знае дали ще се окаже интересна. Но ако не започне, никога няма да разбере! Ние го направихме!

Я збрала дивовижни казки в Освітньому Хабі. Десять із них, казки дітей з Дніпра, Одеси та Києва, надруковані у збірці за підтримки ЮНІСЕФ у Болгарії.

Ця книга – двічі особлива тому, що українських дітей підтримали болгарські художники й намалювали ілюстрації до двох казок. Українські художники, які підтримали казкарів та намалювали ілюстрації, зараз живуть та працюють у різних країнах. Дякую вам,

Весела Кучева, Ірина Македонська, Леся Біленко, Дар'я Васильєва, Світлана Гоменюк, Лідія Шевченко!

Дякую авторам та художникам за творчість.

Дякую за переклад Дар'ї Лазаренко, Вікторії Марінеско, Йоані Бецюк і Дарині Узунова.

Дякую за підтримку Андрію Ніколову, керівнику Освітнього Хабу, Йоані Бецюк, Ніні Сорокопуд та команді ЮНІСЕФ у Болгарії. Видання книги – це диво.

І ви, дорогі читачі, зараз свідки дива. Читайте й надихайтеся!

З любов'ю,
Вікторія Філіна,
Берегиня дитячих казок

Събрах невероятни приказки в Образователния Център. Десет от тях, приказки на деца от Днипро, Одеса и Киев, са публикувани в тази книга, с подкрепата на ЮНІСЕФ България.

Това книга е двойно по-специална, защото украинските деца бяха подкрепени от български художници, които нарисоваха илюстрации към две от приказките. Украинските художници, които подкрепяха разказвачите със своите илюстрации, в момента живеят и работят в различни страни. Благодарим ви:

Весела Кучева, Ирина Македонска, Леся Біленко, Дар'я Васильєва, Світлана Гоменюк, Лидия Шевченко!

Благодарим на авторите и художниците за тяхното творчество.

Благодарим на Дария Лазаренко, Виктория Марінеско, Йоана Бецюк и Дарина Узунова за превода.

Благодарим за подкрепата на Андрий Ніколов, ръководител на Украинския Образователен Център в София, на Йоана Бецюк, на Ніна Сорокопуд и на целия екип на ЮНІСЕФ България.

Издаването на книга е чудо. И вие, скъпи читатели, сега сте свидетели на чудо. Четете и се вдъхновявайте!

С любов,
Вікторія Філіна,
Тазител на детските приказки

Креативність і мистецтво мають надзвичайну силу – змінювати світ дитини, надихати і навіть цілювати емоційні травми. Магічний світ казки створює безпечне середовище для розвитку, де кожна дитина може почуватися щасливою та захищеною.

Ця книга – збірка історій, які створили діти з України, чиє життя змінилося через війну. ЮНІСЕФ у Болгарії працює з такими партнерами, як Український Освітній Хаб у Софії, щоб допомогти дітям поліпшити їх емоційний стан, вчитися та розвиватися, інтегруватися в нове середовище, повернути надію та дати їм шанс на повноцінне дитинство, навіть далеко від дому.

Короткі та довгі, прості та запутані, ці сюжети вразять вас своїми неочікуваними поворотами, вигаданими персонажами та щоденними дивами. Але найголовніше – вони відкриють для вас завісу у надзвичайний всесвіт дитинства, де живуть пригоди, мрії і надії на краще майбутнє.

*Крістіна де Бройн,
Голова офісу
ЮНІСЕФ в Болгарії*

Творчостю і мистецтвом мають не-вероятну силу да променят света на децата, да развиват таланта им, и да лекуват емоционалните травми. Вълшебният свят на приказките създава безопасна среда за развитие, в която всяко дете може да се почувства обичано и защитено.

Тази книга е колекция от истории, създадени от деца от Украйна, чийто живот е драматично променен заради войната. В България, УНИЦЕФ работи с партньори като Украинския Образователен Център в София, за да помогне на децата да подобряват емоционалното си състояние, да учат и да се развиват, да се интегрират в новата им среда, да си възвърнат надеждата, и да възстановят детството си далеч от дома.

Дълги или кратки, семпли или изтънчени, тези сюжетни линии ще ви впечатлят с неочаквани обрати, възбуждаеми създания, и ежедневни чудеса. Но най-важното е, че те ще ви открият невероятната вселена на детството, водена от любопитство, мечти, и надежди за по-добро бъдеще.

*Кристина де Бройн,
представител на
УНИЦЕФ в България*

Ця книга була створена та опублікована за підтримки Дитячого фонду ООН (ЮНІСЕФ) у Болгарії та фінансування уряду Сполучених Штатів Америки. Думки, висловлені в публікації, не обов'язково відображають політики та погляди ЮНІСЕФ.

Изданието е подготвено и издадено с подкрепата на УНИЦЕФ България, с финансиране предоставено от правителството на Съединените Американски Щати. Мненията, изразени в публикацията, не отразяват непременно политиките и възгледите на УНИЦЕФ.

